

Een aangrijpend verhaal vol mysterie en onverwachte vriendschappen

New York Times- en Amazon-bestseller

Het verlangen naar Mill River

Darcie Chan

XANDER

ROMAN

DARCIE CHAN

Het verlangen naar Mill River

Vertaald door Sandra C. Hessels

Uitgegeven door Xander Uitgevers BV
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam

www.xanderuitgevers.nl

Oorspronkelijke titel: *The Mill River Recluse*
Vertaling: Sandra C. Hessels, Creative Difference
Omslagontwerp: MECOB
Omslagbeeld: Trevillion Images
Auteursfoto: Tess Alleyne en Deanna Roy
Zetwerk: Michiel Niesen, ZetProducties

Copyright © 2012 Darcie Chan
Copyright © 2014 voor de Nederlandse taal:
Xander Uitgevers BV, Amsterdam

Eerste druk 2014

ISBN 978 94 0160 203 7 / NUR 302

Alle rechten voorbehouden.

De uitgever heeft getracht alle rechthebbenden te traceren. Mocht u desondanks menen rechten te kunnen uitoefenen, dan kunt u contact opnemen met de uitgever.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor mijn echtgenoot, Tim, mijn zoon, Gavin,
mijn familie en de geweldige Ruth Uyesugi,
mijn lerares, mijn 'tweede moeder' en mijn goede vriendin.*

DEEL I

‘Een kind dat bang is in het donker kunnen we eenvoudig vergeven. Het is echter tragisch wanneer een volwassene bang is in het licht.’ – Plato

1

Starend uit het erkerraam van haar slaapkamer wist Mary McAllister dat deze avond haar laatste zou zijn.

Buiten vermengde de februarischemering zich met het licht uit het stadje Mill River. Dikke sneeuwvlokken dwarrelden langs het slaapkamerraam omlaag. Slechts de rivier, waarnaar de kleine stad in Vermont was vernoemd, had kunnen ontsnappen aan een laagje sneeuw. Het water stroomde, zwart en kronkelend als een slang, langs het slapende stadje.

Met haar linkerhand aaide Mary de grote Siamese kat die naast haar op het in hoogte verstelbare bed lag. Met haar rechterhand veegde ze een paar plukken van haar dunne, witte haren achter haar oor. Mary's ogen, het ene blauw en helder, het andere grijs en dof, waren gericht op de storm die buiten raasde.

Ze vroeg zich af wat ze van haar zouden denken zodra ze ontdekten wat ze had gedaan.

Het was donker in de slaapkamer, maar de zwakke verlichting scheen omhoog vanuit de stad en was net genoeg om Mary een lichte reflectie van haar verouderde gezicht te tonen in het raam. Ze keer ernaar met haar ene goede oog. Bleek en ingevallen leek het wel het gezicht van de dood dat in de duisternis werd geprojecteerd.

Af en toe viel ze in slaap, maar om de zoveel tijd werd ze gewekt door de ondraaglijke pijn in haar onderbuik. Uiteindelijk pakte ze met een trillende hand het potje pilletjes en een bekertje water van haar nachtkastje. Dit was een schitterende avond, en de stilte kalmeerde haar.

Mary schudde alle pilletjes uit het potje op haar handpalm en nam er steeds een paar tegelijk in met wat water. Ze zou de wereld verlaten te midden van een werveling van sneeuwvlokken, in vredige stilte. En dat zou gebeuren voordat de pijn te hevig werd, voordat haar hersenen het zo erg lieten afweten dat ze niets meer over haar vertrek te zeggen had.

Ze dacht aan Michael. De pastoor was vertrokken, zoals hij had beloofd, maar ze vroeg zich af of hij nog wakker was daar in de pastorie. Hij zou haar morgen vinden. Ze wist dat het zwaar zou zijn voor hem, maar hij was voorbereid op het onvermijdelijke. Dat waren ze allebei.

En toch vreesde ze voor wat haar te wachten stond.

Zou ze haar man weer zien? In de donkere slaapkamer viel Mary's blik op het silhouet van een beeldje dat op haar bureau stond. Het was een sierlijk paard, gehouwen uit zwart marmer. Ze dacht aan Patrick, aan de eerste keer dat ze hem zag toen hij haar vaders paardenfokkerij bezocht, en aan alle gruwelijkheden die volgden.

Mary huiverde en dwong zich niet te richten op hem, maar zich in plaats daarvan te concentreren op de herinneringen aan haar vader. Ze zag hem voor zich, met zijn hoed iets naar achteren geschoven op zijn hoofd, in het midden van de ring waar hij jonge paarden trainde. Zijn daverende lach klonk nog in haar oren.

Zelfs nu, na meer dan zestig jaar als weduwe, was ze nog steeds bang voor Patrick. Maar ze verlangde ernaar haar vader weer te zien. Wie weet zou die wens binnenkort uitkomen.

Mary raakte Shams zachte kop vlak naast haar aan en de kat miauwde en krulde zijn pootjes om in zijn slaap. Michael had beloofd een goed thuis voor hem te vinden. Daar twijfelde ze niet aan en ze voelde zich wat hem betreft gerustgesteld. Terwijl ze een liefdevol vaarwel fluisterde tegen haar trouwe metgezel en huisdier, rolden de tranen over haar wangen. Stilletjes wenste

ze hem een zeer gelukkig leven toe, hoeveel hij er ook over had, waarna ze wachtte tot de zwaarmoedige slaperigheid haar voor de allerlaatste keer zou omarmen.

In Mill River was nog een handvol mensen wakker op dit uur. Politieagenten Kyle Hansen en Leroy Underwood waren nu al meer dan een uur bezig met hun ronde. De oude Cherokee, de politiejeep, baande zich een weg door de verse sneeuw op de plattelandsweggetjes rond het stadje. Ze waren op zoek naar gestrande automobilisten, maar de wegen waren verlaten. De meeste mensen waren zo verstandig om thuis te blijven tijdens de storm. En dus was deze avond ondanks de sneeuwval vrij rustig, zoals de meeste avonden in Mill River.

Leroy verveelde zich. Hij schoof heen en weer op de bijrijdersstoel en tuurde uit het raam. Hij had rossig bruine, steile haren die, naar Kyles mening, te lang waren voor een man in een uniform. Zijn gezicht straalde zijn standaard verwarde uitdrukking uit, met open mond en al, en zijn schouders stonden verder naar voren dan die van de meeste mensen. Nou, dacht Kyle, als iemand de pech had om Leroy uit het raam van de Jeep te zien staren, zou hij hem makkelijk kunnen aanzien voor een orang-oetan.

Leroy keek weer naar binnen en hield een doosje chocoladedonuts omhoog dat bijna leeg was.

‘Vind je het erg als ik de laatste opeet?’

‘Nee hoor,’ antwoordde Kyle. ‘Ze zijn oudbakken, dat weet je, hè?’

Dat leek Leroy niets uit te maken. ‘Denk je dat we nog een keertje door het centrum moeten rijden?’ vroeg hij met volle mond.

Kyle wierp een blik op Leroy en haalde zijn schouders op.

Leroy propte de rest van de donut in zijn mond en probeerde vervolgens uit alle macht de thermosfles open te krijgen. Terwijl ze weer heuvelafwaarts het stadje in reden, wilde hij het restje koffie in het bekertje van de fles gieten, maar het meeste kwam op zijn schoot terecht.

‘Hè, shit. Kun je niet wat rustiger door die kuilen rijden, zeg!’ klaagde hij.

Kyle rolde met zijn ogen. Leroy’s gebrek aan intelligentie en medeleven compenseerde hij door zijn eetlust.

De weg leidde langs het begin van de oprijlaan naar het grote McAllister-huis. Door de sneeuw heen kon Kyle nog net de zwakke gloed van het witte, marmeren huis op de heuvel zien.

‘Heb jij haar ooit gezien?’ vroeg Leroy die Kyles blik volgde.

‘Wie?’

‘De weduwe McAllister,’ fluisterde Leroy half, alsof hij het over een eng monster had.

‘Nee,’ antwoordde Kyle.

‘Ik wel,’ zei Leroy. ‘Eén keer. Toen ik nog op de middelbare school zat. Het was bij de bakkerij. Ze was helemaal gerimpeld en krom en ze droeg een lapje voor een oog, als een piraat.’

Kyle staarde recht voor zich uit en probeerde zich in deze sneeuwstorm te concentreren op de weg.

‘Ik hoorde dat sommige inwoners geloven dat ze een heks is of zo,’ ging Leroy verder. ‘Ik vind het maar griezelig, het idee dat ze iedereen in de gaten houdt vanaf daarboven.’ Leroy schonk Kyle een uitdagende grijns. ‘Misschien moest iemand haar maar eens de voeten spoelen. Zo noemen piraten dat toch?’

Kyle klemde zijn kaken op elkaar en deed zijn best niet te reageren. Leroy probeerde hem te irriteren, dat wist hij, maar dat genoeg schonk hij hem niet.

Hij kon Leroy’s botheid gemakkelijker door de vingers zien nu hij zich de zware jeugd voorstelde die de jonge agent gehad moest hebben. Volgens de politiecommissaris, die bijna iedereen

in het stadje kende, kwam Leroy uit een gebroken gezin: vader was ervandoor gegaan en moeder was aan de drank geraakt. Hij had een oudere zus die in Rutland woonde. Die zus was blijkbaar iets bijzonders in de Underwood-familie, aangezien ze haar opleiding had afgemaakt en nu voor de gemeente werkte als accountant.

En dan had je dus Leroy. Hij had zijn middelbare school bijna niet afgemaakt, maar het was hem toch nog gelukt een diploma te krijgen, waarna hij zich door de politieopleiding stuntelde. Zijn ego was zo groot als Texas en Kyle had hem tot nu toe nog nooit vriendelijk tegen een ander zien doen. Het was hem een raadsel waarom Leroy ooit was aangenomen. Misschien had het stadje erg hard een extra agent nodig gehad, maar volgens Kyles maatstaven was Leroy nauwelijks geschikt voor de baan.

De oude Jeep ploeterde door de sneeuw terwijl ze terugreden, Mill River in. Aan deze kant van het stadje stonden de kleinere, oudere huizen en een verzameling woonwagens. De meeste huizen waren donker, maar in een van de mobiele woningen brandde nog licht. In tegenstelling tot de meeste andere wagens zag deze er nog nieuw en glimmend uit. De voortuin stond vol met aardewerken decoraties die uit de sneeuw omhoog staken – twee hertjes, enkele konijnen, een paar tuinkabouters en een vogelbadje.

‘Zo te zien is Gekke Daisy nog wakker,’ zei Leroy. ‘Waarschijnlijk weer bezig met een nieuwe toverdrank.’

Op dat moment ging de deur van de woonwagen open en een klein, dik vrouwtje kwam huppelend de tuin in. Kyle minderde vaart. Daisy draaide rond en rond met haar gezicht naar de hemel en haar tong uitgestoken.

Leroy gierde van het lachen. ‘Kijk dat dikke varken nou toch eens!’ riep hij zonder Kyles afkeurende frons op te merken. ‘Als ze zo doorgaat, struikelt ze nog over een van die konijnen en bijt ze haar tong af!’

‘Hou je kop, Leroy,’ zei Kyle, ook al had hij net precies diezelfde gedachte gehad. Hij rolde het raampje aan zijn kant omlaag.

‘Mevrouw Delaine, weet u wel dat het al heel laat is? Bijna één uur ’s nachts. U kunt tijdens deze storm maar beter binnen blijven,’ riep hij naar haar.

Met rode wangen bleef Daisy hijgend stilstaan om naar hen te kijken. Een donkerrode wijnvlek liep van haar kaak tot over haar wang en haar grijze krullen vielen voor haar ogen. Ze wankelde gevaarlijk en veegde haar haar uit haar gezicht. ‘U zou eens moeten proeven, agent! Ik ben al de hele avond bezig met een sneeuwspreuk en de sneeuw smaakt verrukkelijk!’ riep ze. ‘Hij is perfect voor in mijn toverdrankjes, en ik heb dan ook erg veel haast, want ik moet vanavond nog een nieuwe maken!’ Glimlachend schepte ze een handvol sneeuw op, gooide die in de lucht en zwaaide nog even naar agenten Hansen en Underwood voor ze weer naar binnen ging.

Kyle zweeg hoofdschuddend, maar Leroy brulde alleen nog maar harder. Toen hij Kyles afkeurende blik zag, probeerde hij – met weinig succes – om zich te herpakken.

‘Ah, toe nou, Kyle. Je weet toch dat ze gestoord is. Het kan toch geen kwaad om van dit soort entertainment te genieten?’

‘Zij kan er ook niets aan doen, Leroy. En jij snapt gewoon niet wanneer je je mond moet houden,’ sprak Kyle kwaad. Hij hield de deur van de woonwagen in de gaten om er zeker van te zijn dat Daisy binnen bleef.

‘Wat ben jij prikkelbaar, zeg,’ antwoordde Leroy. ‘Man,’ ging hij weer grinnikend verder, ‘die vertoning alleen al was het waard dat ze die brand heeft overleefd. Toen ik hoorde dat haar woonwagen in vlammen was opgegaan, dacht ik dat we eindelijk van dat geschifte mens af waren.’

Kyle reageerde niet, want dat had toch geen enkele zin. Hij was acht jaar ouder dan Leroy, al was die zo onvolwassen dat het meer voelde als tachtig jaar verschil. Toen hij nog bij de politie in

Boston werkte had hij meerdere jonge agenten als Leroy gekend. Ze waren allemaal dom en arrogant en werden aangetrokken tot de functie vanwege de macht die het uniform en pistool hen gaven. De meesten van die jongens eindigden onder de zoden of achter de tralies, slachtoffer van hun eigen kwade bedoelingen.

Mill River telde vier politieagenten: hijzelf, Leroy, Ron Wykowski en Joe Fitzgerald, de commissaris. Het probleem was dat drie goede agenten meer dan genoeg waren in een stadje waarin nauwelijks wat gebeurde. Leroy kon weinig doen om zijn eigen carrière in gevaar te brengen, en dus was hij vrij zeker van zijn baan.

Ze reden verder over Main Street, door het ouderwetse bedrijvendistrict, langs het witte gemeentehuis en met de bocht mee langs St. John's Katholieke Kerk. Een van de ramen in de pastorie was nog verlicht.

'Meneer de pastoor is nog wakker,' zei Leroy overdreven vrolijk. Niet dat het iets bijzonders was, want pastoor O'Briens licht brandde vaak nog zo laat 's avonds.

Twee huizen verderop zagen ze een tweede verlicht raam.

'En ons juffie ook,' zei Leroy op een heel andere toon. 'Misschien moeten we even gaan kijken en haar een verhaaltje voorlezen voor het slapengaan.' Hij trok beide wenkbrauwen op en likte zijn bovenlip langzaam vochtig.

'Ons juffie' was Claudia Simon, de knappe nieuwe lerares van groep zes van de basisschool in Mill River.

'Kun jij lezen dan? Dat wist ik niet,' zei Kyle.

Leroy keek chagrijnig voor zich uit en zei niets meer tot Kyle de wagen parkeerde bij het politiebureau. Terwijl ze uitstapten, starde Leroy nog eens over zijn schouder Main Street in.

'Godsamme,' zei hij. 'Met deze sneeuw zien zelfs die aftandse caravans er nog goed uit.'

Weer besloot Kyle niets te zeggen. Hij wilde gewoon een hete douche en een warm bed. Het was een lange avond geweest.

Claudia Simon was inderdaad verhalen aan het lezen voor het slapengaan. Al haar leerlingen hadden een kort opstel geschreven getiteld: ‘Wat ik wil worden als ik later groot ben’. Van de drieëntwintig leerlingen van groep zes wilden er elf president van de Verenigde Staten worden – wat ze toeschreef aan het feit dat ze een paar weken geleden met de hele klas naar de presidentiële inauguratie had gekeken. Zes wilden filmster of zanger worden. Vier kozen voor arts of verpleegkundige. Eentje wilde politieagent worden. Eentje brandweerman. En eentje wilde maatschappelijk werk gaan doen.

Rowen Hansen was het meisje dat maatschappelijk werkster wilde worden. Haar vader was agent Kyle Hansen, hij werkte bij de plaatselijke politie. Claudia had van de directrice gehoord dat hij weduwnaar was. Zijn dochttertje had geschreven dat ze later net als haar moeder maatschappelijk werkster wilde worden, omdat ze graag ‘naar mensen wilde luisteren en wilde helpen hun problemen op te lossen’. Zo eenvoudig kon het zijn. En dat voor een kind uit groep zes. Maar, dacht Claudia meteen, Rowen was een bijzonder kind. Alles wat ze later zou willen worden, zou nog heel goed mogelijk zijn ook.

Claudia stond op en rekte zich uit. Het was al na enen. Maar dit was zaterdagavond – nee, wacht, zondagochtend – en als ze nu de tijd uit het oog verloor bij het nakijken, zou ze zich straks nog verslapen. Gekleed in een joggingpak en op sokken slofte ze door de gang naar de badkamer om haar tanden te poetsen. Ze bekeek haar spiegelbeeld in de passpiegel aan de binnenkant van de badkamerdeur. Nog geen paar maanden geleden had haar reflectie met geen mogelijkheid in die spiegel gepast.

Anderhalf jaar geleden had Claudia, die toen zwaarlijvig en bijna dertig was, zich voorgenomen af te vallen. En dat was heus niet voor het eerst. Ze had haar hele leven al last van overge-

wicht, of althans zolang als ze zich kon heugen. Ze had nooit een vriendje gehad, geen date naar het schoolbal, nooit een man die haar op een romantische manier leuk vond. Na zo'n lange tijd zouden de meeste mensen zich er, met een groot stuk cheesecake voor hun neus, bij neerleggen dat ze hun leven in eenzaamheid zouden slijten. Maar in plaats daarvan gooide Claudia de cheesecake, chips, pizza's en het roomijs de deur uit. Ze kocht een loopband en een paar Reeboks. En in de anderhalf jaar na haar dertigste verjaardag sportte Claudia al het overtollige gewicht van haar af.

Nu, tweeënveertig kilo lichter, keek Claudia tevreden naar haar spiegelbeeld en ging ze naar bed. Ze had een kast vol nieuwe kleren in maat veertig. Ze had een baan als lerares op een school in een nieuwe stad waar de mensen haar zwaarlijvige verleden niet kenden. Ze voelde zich springlevend. Single en klaar voor het uitgaansleven. Ze zou zich over haar sociale onbeholpenheid heen zetten. Niet meer in de war raken als ze een aantrekkelijke man zag. Haar ogen niet meer afwenden. Ze schaamde zich niet langer voor zichzelf.

Die nacht viel Claudia glimlachend in slaap.

Het was al ver na middernacht, maar Jean Wykowski kon de slaap niet vatten. Haar echtgenoot, Ron, lag naast haar te snurken. Zijn dienst op het politiebureau begon om zeven uur en hij merkte dan ook niets van haar gedraai en gewoel. Zijn gesnurk stoorde haar eigenlijk nooit, en dat was ook niet de reden dat ze nu niet kon slapen. Na een tijdje stapte ze uit bed en sloop op haar tenen de slaapkamer uit.

Onderweg naar de keuken bleef ze even staan bij de slaapkamer van haar zoons. Jimmy van negen en Johnny van elf leken sprekend op hun vader wat slapen betreft. Ze waren allebei bui-

ten westen en ademden langzaam en regelmatig. Jimmy lag er nog net zo bij als toen ze hem had ingestopt: op zijn rug met de dekens helemaal tot aan zijn kin. Johnny lag echter verkeerd om in bed, met zijn voeten op zijn kussen en zijn hoofd bijna van de matras af. Hoe hij dat voor elkaar had gekregen wist Jean ook niet, maar het lukte haar om hem om te draaien en weer onder de dekens te krijgen zonder dat hij echt wakker werd.

Jean liep door naar de donkere keuken en kromp ineen bij elke stap die de vloer deed kraken. Ze schonk een beker melk in en zette hem in de magnetron. Terwijl het apparaat zoemde, glimlachte ze bij de gedachte aan hoe de jongens die avond de afwas hadden gedaan. Johnny waste af en Jimmy spoelde alles na. Om beurten gebruikten ze het rekbare stuk van de kraan als microfoon om hun favoriete artiest na te doen.

De magnetron was eveneens speciaal; het was Rons kerstcadeau voor haar geweest. Niet het meest romantische cadeau ooit natuurlijk, maar wel erg praktisch. Het hele gezin had er wat aan. Ze zette de magnetron uit voor het waarschuwingsbelletje zou gaan en pakte haar beker melk eruit.

Ze mocht zich gelukkig prijzen met zulke geweldige kinderen. Het waren flinke deugnieten vol levenslust, totaal anders dan de meeste ernstig zieken die ze elke dag zag. En de man met wie ze al dertien jaar getrouwd was, was liefhebbend en trouw. De jongens en hij waren de reden dat ze haar emotioneel slopende baan als verpleegkundige in de thuiszorg van Rutland County aanhield.

Ze zorgde voor mensen met verlammingen aan hun onderlichaam, mensen die herstelden van een operatie of een vreselijk ongeluk en terminaal zieken. Dag in dag uit zag ze hen strijden en lijden. Met haar hulp, en die van artsen en therapeuten, werden sommigen weer beter, of ze leerden in elk geval met hun handicap leven. Maar voor velen gold dat niet. En het was het gezicht van Mary McAllister, de patiënte die haar nu was toegevoegd, dat haar deze avond uit de slaap hield.

Ze bracht het grootste deel van elke werkdag door bij de oude vrouw. Mevrouw McAllister had nog maar een paar dagen te leven, misschien een week. Vandaag had Jean haar nauwelijks durven aankijken. De kanker kleurde de huid van mevrouw McAllister geel en ze kwijnde zienderogen weg. De pijnstillers zorgden ervoor dat ze het grootste deel van de dag sliep. Jean had haar gewassen, schone kleren aangetrokken en haar best gedaan het haar zo comfortabel mogelijk te maken. Het was niet veel, maar meer kon ze niet doen. En morgen, op zondag, zou ze haar niet bezoeken, want dat was haar vrije dag. Jean probeerde zich gerust te stellen met die gedachte, zette haar lege beker in de gootsteen en liep door de donkere gang terug naar de slaapkamer.

In de pastorie vlak naast de kerk was pastoor Michael O'Brien in zijn kantoortje bezig om iets in te pakken. Geen boeken of mappen, maar lepels. Pastoor O'Brien had een obsessie voor lepels. Hij had er in zijn zesentachtig jaar bijna zevenhonderd verzameld en geen twee waren hetzelfde. Voorzichtig tilde hij elke lepel uit een kapotte kartonnen doos, keek er aandachtig naar en legde ze allemaal in een stevige verzenddoos die op zijn bureau stond.

Het vergaren van de lepels was in strijd met zijn gelofte van armoede, en daarom voelde hij zich schuldig. Als hij dacht aan de manier waarop hij de lepels had bemachtigd, voelde hij zich nog schuldiger. Maar toch was er iets aan een lepel – zilver of roestvrijstaal, elegant, versierd of heel eenvoudig – wat hem een prettig gevoel gaf. Hij had ze nodig. Hij had nog nooit afstand van ze kunnen doen.

Tot op dit moment.

Uit de bovenste la in zijn bureau pakte hij nog een laatste

exemplaar. Hij legde het glimmende zilveren theelepeltje in de verzenddoos. Eventjes keek hij naar hoe het lag boven op de grote hoop, maar toen pakte hij het weer. Dit lepeltje zou hij niet wegdoen. Op de achterkant van de lepel stond iets gegraveerd: ‘Voor mijn goede vriend, liefs, MHM.’

De enige persoon die afwist van deze verzameling, en die al meer dan zestig jaar zijn beste vriendin was, had hem dit lepeltje gegeven. Het was geen zonde om dit exemplaar te houden.

Hij liet zich in de stoel achter zijn bureau zakken. Het was al laat en zijn artritis speelde op. Hij legde het lepeltje neer en pakte zijn leesbril. Op het bureaublad lag een klein pakketje, ingepakt in bruin papier, met een gesloten envelop erbij. Hij wist niet wat er in het pakketje zat. Wel wist hij dat de envelop een brief bevatte, geschreven op exclusief linnen postpapier. Dolgraag zou hij de brief lezen, maar het was er nog niet de juiste tijd voor. Nog niet. Zuchtend pakte hij de envelop en drukte hem tegen zijn borst.

Hij keek uit het raam naar Mary's herenhuis hoog op de heuvel. De duisternis en de wervelende sneeuw maakten het onmogelijk om het marmeren huis te zien, maar hij wist dat het er stond en uitkeek over Mill River, zoals het al die decennia tot nu toe had gedaan. De pastoor sloot zijn ogen. Hij kende de geschiedenis van dat huis, het geluk, en ook de ellende – vooral de ellende – die zich daar had afgespeeld en die er nog steeds rondwaarde. Hij wist dat Mary daar was en vroeg zich af of ze sliep, net als toen hij was vertrokken, of dat ze was ontwaakt en nu ook naar hem keek. Misschien was haar ziel zelfs al vertrokken.

‘M'n beste meid, ik hoop dat je eindelijk rust vindt,’ fluisterde hij, terwijl hij nogmaals door de storm heen naar het huis op de heuvel keek.

2

Het was alsof ze vlogen.

Op een zonnige zaterdagochtend in juni 1940 doorbrak het beschaafde geronk van een Lincoln Zephyr coupé de stilte van Vermonts Green Mountains. Een paar minuten later verscheen de zwarte, gestroomlijnde bron van het lawaai. De krachtige motor stuurde de wagen zonder enige moeite over de kronkelende plattelandsweg. De wind blies door het geopende raam van de auto naar binnen en waaide door het blonde haar van zowel vader Stephen als zoon Patrick McAllister.

De rust hier op het Vermontse platteland vormde een sterke tegenstelling met de gebeurtenissen elders in de wereld. Aan de overzijde van de Atlantische Oceaan vochten de asmogendheden voor hun gezamenlijke doel: heerschappij over de hele wereld. Het nazileger hield Europa bezet en had Frankrijk al op de knieën gedwongen. Groot Brittannië evacueerde in rap tempo soldaten uit allerlei Europese landen. Maar al die dingen gebeurden aan de andere kant van de oceaan en op dit moment leek het voor de mannen in de Lincoln coupé allemaal zelfs nog veel verder weg.

Vader en zoon waren de derde en vierde generatie van een familie die zich een jaar of zeventig eerder in Vermont had gevestigd. De enorme mineraalafzettingen van die staat, met name die voor het buitengewoon witte marmer, hadden gezorgd voor een constante toestroom van immigranten naar de steengroeven van de Green Mountains. Wanhopig op zoek naar een baan en nieuwe kansen kwamen Italianen, Zweden, Finnen, Schotten, Ie-

ren en anderen met de nieuw aangelegde spoorlijn mee naar het noorden, helemaal tot aan West Rutland. Gretig accepteerden ze het uitputtende en gevaarlijke werk in de marmerwinning.

Een van die immigranten was Patricks overgrootvader geweest, een jonge Ier die Kieran McAllister heette. Hij was de Atlantische Oceaan overgestoken in de overvolle buik van een stoomschip van de Cunard-lijn en had twee jaar keihard gewerkt in een groeve, zonder daarbij ooit ernstig gewond te raken. Met fatsoen, gezond verstand en een beetje geluk had hij het respect van de eigenaar van de groeve weten te verkrijgen, plus een promotie tot voorman. Het verhoogde salaris had hem in staat gesteld samen met een stel andere mannen een eigen groeve te openen. Uiteindelijk opende hij de marmerwerken in Rutland, waar groeven hun blokken marmer konden laten snijden of houthouwen voor ze naar klanten werden gestuurd.

De marmerwerken hadden de McAllisters veel voorspoed gebracht. Het was het eerste bedrijf in zijn soort in dit gebied en dat tijdens de bloei van Vermonts marmerindustrie. Kieran was er flink rijk mee geworden. Vijftig jaar lang – tijdens de Eerste Wereldoorlog en de Grote Depressie – was de vraag naar marmer constant gebleven, zo niet af en toe toegenomen. Twintig jaar geleden was Kieran overleden, maar de McAllisters plukten nog steeds de vruchten van zijn rijkdom en arbeid, wat wel bleek uit de voorliefde van zijn kleinzoon voor nieuwe auto's.

Stephen keek opzij naar Patrick en grijnsde. 'Hij rijdt heerlijk,' zei hij met een klopje op het stuur. 'Een v12 onder de kap, met hydraulische remmen. Dit is een juweeltje.'

De nieuwe Lincoln was slechts Stephens recentste toevoeging aan zijn verzameling dure wagens. Op dit moment had hij er vijf. Als hij genoeg had van een specifiek model, ruilde hij de wagen in voor een nieuwere die hem wel aanstond. Op zaterdagen, als Patrick thuis was van school, maakte Stephen altijd samen met hem een ritje langs het platteland in het zuidoosten van Rutland

County. Nu Patrick klaar was met zijn opleiding, keek hij al uit naar hun wekelijkse tochtjes als een manier om er even uit te zijn.

‘Misschien kan ik op de terugweg zelf eens ondervinden hoe heerlijk hij rijdt,’ hintte Patrick.

‘Hoezo? Wil je niet veel liever op je afstudeercadeau naar huis rijden dan?’ vroeg Stephen.

Stephen wierp een blik op Patrick en werd overspoeld door trots. Dit was zijn zoon, afgestudeerd aan Harvard, een bekwaam en verfijnd persoon, een echte gentleman. Ooit, na Stephens pensioen, zou Patrick het roer van McAllister Marmerwerken overnemen. Tot die tijd zouden ze daar samen werken om het succes van het familiebedrijf voort te zetten.

Deze ochtend was het ritje meer dan een gezellig uitstapje. Stephen en Patrick waren op weg naar een paardenfokkerij aan de andere kant van het stadje Mill River om daar een paard uit te zoeken, als onderdeel van Patricks afstudeercadeau. Mill River bevond zich ongeveer dertien kilometer ten zuidoosten van Rutland, waar Kieran de marmerwerken had opgericht. Terwijl Rutland een bedrijvig handelsgebied werd dankzij de marmerindustrie en de spoorweg, was Mill River een slaperig, ouderwets stadje gebleven dat deed denken aan de beginperiode van New England.

De kronkelweg kwam eindelijk uit de groene heuvels en werd rechter, en Stephen stuurde de Lincoln over de hoofdstraat van het stadje. Ze kwamen langs een aantal kleine huizen, een ijzerhandel, een postkantoor, een schoonheidssalon en het gemeentehuis. Aan het einde van de straat, aan de rechterkant stond een stenen kerk. De weg nam hier een scherpe bocht en stak via een overdekte brug de rivier over waarnaar het stadje was vernoemd.

Stephen kon niet begrijpen wat zijn zoon zo aantrekkelijk vond aan paarden. Hij wist wel dat Patrick was begonnen met paardrijden toen hij als eerstejaarsstudent in Cambridge, Massachu-

setts aankwam en dat veel van zijn klasgenoten – die vaak tot de meest gerespecteerde families van New England behoorden – zeer enthousiaste ruiters waren. Maar Stephen vond paarden vies, onvoorspelbaar en veel te lastig. In elk geval zou een paard het nooit kunnen opnemen tegen een van de auto's uit zijn persoonlijke verzameling.

Hij had zijn zoon echter nog nooit iets geweigerd en was ook niet van plan hem iets te verbieden dat hij blijkbaar het allerliefst wilde hebben. Toen Patrick na zijn laatste jaar terugkeerde naar huis, had Stephen hem verrast tijdens een ritje vlak buiten Rutland. Stephen had daar namelijk een flink stuk weidegrond gekocht. De aannemers die hij in de arm had genomen legden net de laatste hand aan een stal die hij daar had laten bouwen. Nu hadden ze alleen nog paarden nodig. En die zou Patrick uiteraard zelf uitkiezen. Hij had zijn vader verteld dat hij in eerste instantie een Morgan en een volbloed wilde hebben. En deze ochtend zouden ze de Morgan uitkiezen.

‘Kijk, daar is het,’ zei Stephen, terwijl hij wees. Langs de weg stond een klein bord met daarop: SAMUEL E. HAYES. MORGANS. Een pijl op het bord vertelde hen dat ze rechtsaf moesten slaan, en hij draaide de zwarte wagen een smalle, onverharde weg op. Na ongeveer anderhalve kilometer kwam de weg uit op een open plek, omgeven door suikeresdoorns. Naast een grote, verweerde rode schuur stond een oude pick-uptruck. Talloze meters weidegrond, omheind door een simpele houten afscheiding met twee dwarsbalken, strekten zich uit achter de schuur en een paadje verdween de heuvel op naar een kleine boerenhoeve.

Stephen en Patrick stapten fronsend uit de auto. ‘Wat een krot,’ mompelde Patrick terwijl ze de verwaarloosde boerderij in zich opnamen. Een kleine kudde paarden graasde aan de andere kant van het weiland en een kort gehinnik echode in de rode stal, maar er was nergens een spoor van de bewoners van de paardenboerderij te bekennen.

‘Ach ja, we zijn er nu toch,’ zei Stephen. ‘Toen ik gisteren belde, zei Hayes dat het prima was als we deze ochtend langskwamen. Wacht hier, ik loop wel even naar het huis toe.’ Hij zette zijn hoed op, trok aan het jasje van zijn pak tot het recht hing en wandelde het paadje op. Het zag er vreemd uit: een man in een net, driedelig pak en brogues op een zandpaadje dat leidde naar een vervallen huis.

Patrick liep naar de omheining toe en hing met zijn armen over elkaar over de bovenste dwarsbalk. Het hek in de omheining zat dicht met een hangslot. De staldeur stond open en hij zag een lange rij hokken. Hij keek omhoog naar zijn vader die het lange weggetje naar het huis beklom en werd ongeduldig. Hij wilde dolgraag weten of er ook echt degelijke paarden te vinden waren in zo’n krakkemikkig bouwwerk, en het was niet zo heel erg lastig om over het hekwerk te klimmen.

Voorzichtig betrad Patrick de stal. De bekende geur van paardenmest en hooi hing in de lucht. Het was er donker, vooral aangezien hij vanuit het felle ochtendlicht naar binnen was gegaan. Toch zag Patrick de dakspanten en een hooizolder vol met balen hooi. Af en toe kraakte er iets boven zijn hoofd, en Patrick werd zenuwachtig bij het idee dat het dak zou instorten. Een hooivork en kruiwagen stonden tegen een stapel strobalen aan de andere kant van de stal geleund. De houten muren en palen waren ruw en onafgewerkt. De oude schuur leek bepaald niet op de keurig geleverde stallen van Harvard, maar de geur was in elk geval wel dezelfde. Dat stelde hem gerust.

Twee helderblauwe ogen bespiedden hem door een smalle kier tussen de strobalen aan het einde van de stal.

Aan zijn linkerkant bevond zich de kamer voor het tuigage. De drie zadels die er hingen waren goed ingevet, maar versleten. Een verzameling hoofdstellen en halsters hing aan haken aan de muren en op een plank lagen diverse borstels en roskammen.

Tegenover deze kamer was een grote ruimte vol met zakken

voer en balen hooi. Een grote weckpot vol suikerklontjes stond op een geopende zak haver. Patrick maakte het deksel open en legde een paar klontjes op zijn hand.

De hokken voor in de stal waren leeg, maar hij zag achter in de stal diverse paarden staan. Terwijl hij over het middenpad liep, hoorde hij een zacht gehinnik. Een paard in de box links van hem stak zijn hoofd boven het deurtje uit, spitste zijn oren en brieeste. Dit was nog een jong paard, misschien een jaar of drie oud, dacht Patrick, maar zijn pure stamboom was aan zijn bouw af te zien. Hij liep naar het dier toe. Het paard schudde zijn voorlok uit zijn ogen en nam de suikerklontjes gretig aan. Het was een donkere vos met stevige, rechte benen en ronde schouders. De dieprode vacht liep geleidelijk over in zwarte benen en contrasteerde met de dikke zwarte manen en de staart. Het paard snuffelde aan Patricks hand, op zoek naar meer suiker, maar brieeste toen het niets meer vond en schopte met een hoef tegen de staldeur. ‘Pittig karakter,’ zei Patrick en aaide over het voorhoofd van het dier. Met tegenzin glimlachte hij. De waarde van deze bewoner viel bepaald niet af te lezen aan de oude schuur waarin hij stond.

Plotseling klonk er een plof van achter de zak stro aan het einde van het gangpad. De hooivork viel om.

‘Hallo?’ vroeg Patrick geschrokken. ‘Is daar iemand?’

Het bleef stil.

‘Patrick!’ riep een stem buiten. Hij draaide zich om en zag zijn vader samen met een andere man in de deuropening naar hem staan kijken.

‘Zoon, dit is Sam Hayes,’ zei zijn vader toen Patrick naar hen toe liep.

De fors gebouwde paardenfokker droeg een smerige overall en een hoed met brede rand naar achteren geduwd op zijn hoofd. Hier en daar had de man wat grijze plukken in zijn haar, maar de diepe rimpels op zijn gezicht deden Patrick vermoeden dat de man ouder was dan zijn schuur.